

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně: **T. O.**, státní příslušnost Ukrajina, t.č. neznámého pobytu, zastoupena Sdružením občanů zabývajících se emigranty, se sídlem Brno, Mostecká 5 proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, Praha 7, k žalobě o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2012, č.j. OAM-91/ZA-ZA06-PA03-2012, o udělení mezinárodní ochrany

t a k t o :

I. Řízení **s e z a s t a v u j e .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žádost žalobkyně o mezinárodní ochranu byla vyhodnocena jako nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení bylo podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Žalobkyně žalobou podanou v zákonné lhůtě napadla označené rozhodnutí žalovaného v rozsahu celého výroku. Zpochybnila čistotu procesu, jestliže uvedla porušení některých ustanovení správního řádu, zákona o azylu a článků kvalifikační směrnice a procedurální směrnice. Navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na svůj správní spis, zejména na výpovědi žalobkyně ve správním řízení a poukázal na skutečnost, že ve správním řízení bylo postupováno v souladu s příslušnými právními normami. V průběhu současného řízení bylo objasněno, že jmenovaná za důvod své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila opět snahu zajistit si tímto krokem legalizaci pobytu na území České republiky, aby se nemusela vrátit na Ukrajinu, kde se obává absence zázemí. V České republice se rozešla s dlouholetým přítelem a narodilo se jí dítě, které by zde chtěla vychovávat. Otázka vycestování žalobkyně byla posouzena jak v předešlém řízení, tak i nyní se žalovaný správní orgán zabýval problémem, hrozí-li jmenované v případě návratu do vlasti uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po zhodnocení výpovědi žadatelky a všech informací dospěl správní orgán k závěru, že navrhovatelce s dítětem ve vlasti nehrozí žádná újma uvedená v § 14a odst. 2 zákona o azylu. Správní orgán je nucen konstatovat, že jmenovaná nepředložila žádné nové relevantní skutečnosti, které nebyly předmětem zkoumání správního orgánu v předchozích pravomocně ukončených řízeních a její žádost byla proto posouzena jako nepřipustná. Navrhl žalobu zamítnout.

Žalovaný napadeným rozhodnutím zastavil podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb. řízení o udělení mezinárodní ochrany. Dále rozhodl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. a současně rozhodl, že podání žaloby nemá v souladu s § 32 odst. 2 zákona o azylu odkladný účinek. V odůvodnění uvedl, že dne 29.3.2012 podala žalobkyně opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že je občankou Ukrajiny, ukrajinské národnosti, jehovistického náboženského vyznání. Jmenovaná má základní vzdělání a nikdy nebyla ona ani nikdo z její rodiny, ani v současné době není, členem nějaké politické strany nebo podobného uskupení. Nikdy také nebyla ani v současné době není trestně stíhána. Je vdaná, na Ukrajině žije kromě její matky, bratra, sestry a manžela i její téměř osmnáctiletá dcera. Do roku 2003 pobývala žadatelka na Ukrajině ve městě Horenja. V minulosti pracovala tři roky jako masérka a pět let vykonávala sezónní práce. Jmenovaná vlastní dosud ještě platný cestovní doklad Ukrajiny, kterou opustila dne 8.3.2003 proto, že její manžel byl v tu dobu ve vězení kvůli drogám. Dceru nechala u bratrance, neměla kde bydlet a život s manželem (to co dělal a čím se zabýval) nebyl lehký. Rozhodla se prostě odjet. Jela bez peněz a nevěděla kam, proto dceru nevzala sebou. Svoji první žádost o udělení mezinárodní ochrany podala jmenovaná v roce 2004, asi rok a půl po svém příjezdu do České republiky. V ní bylo objasněno, že důvodem k tomuto kroku byla snaha vyhnout se ekonomickým problémům v zemi, rodinné potíže s manželem a legalizace pobytu v České republice. Tato žádost jmenované byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná a rozhodnutí správního orgánu potvrdil krajský soud zamítnutím žaloby, proti němu i Nejvyšší správní soud odmítnutím kasační stížnosti /NPM 16.1.2006/. O udělení mezinárodní ochrany žádá jmenovaná v současné době proto, že zůstala sama v České republice a rozešla se s přítelem, se kterým čeká narození dítěte, které se rozhodla si ponechat. Bývalý přítel s tím nesouhlasil a ona ho nechce ani v tomto řízení uvádět. Byli spolu pět let, a prostě se rozešli. Prosí o azyl alespoň na začátek narození dítěte. Nyní je pro ni důležité narození zdravého miminka. Jmenovaná dále uvedla, že se nemá na Ukrajinu kam vrátit a že neví, co by tam po devíti letech dělala. V době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byla žadatelka

v 38. týdnu těhotenství a její zdravotní stav byl v pořádku. Ve vlastnoručně napsaném prohlášení žadatelka uvedla stejné informace ke svému odchodu z Ukrajiny i k podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V něm také zdůraznila svůj názor, že se nemá po devíti letech pobytu v cizině na Ukrajině kam vrátit a že chce, aby byla její žádost posuzována s ohledem na ni i na její děti. V průběhu pohovoru dne 15.5.2012, který s ní byl veden v jazyce českém, jmenovaná uvedla, že po předchozím neúspěšném řízení ve věci mezinárodní ochrany Českou republiku neopustila. Zůstala sama v České republice, kde je již od r. 2003 a na Ukrajinu se nechce vrátit. Narodilo se jí zde dítě a s partnerem, který je jeho otcem, se rozešla. Zůstala tedy na výchovu dítěte sama, proto žádá o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že jmenovaná v České republice o mezinárodní ochranu žádala v minulosti již jednou. Svoji první žádost podala dne 13.10.2004 pod č.j. OAM-302/VL-20-2004 a uváděla jako důvod ke svému odchodu z Ukrajiny rodinné problémy se svým manželem. Jmenovaná také jako důvod své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany uváděla potíže ekonomického charakteru a snahu o legalizaci svého pobytu na území České republiky. Tato její žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) azylového zákona, v platném znění, rozhodnutím správního orgánu ze dne 27.10.2004. Proti tomuto rozhodnutí podala jmenovaná dne 2.11.2004 žalobu, kterou Krajský soud v Ostravě dne 11.1.2005 zamítl rozsudkem sp. zn. 62Az 98/2004. Nejvyšší správní soud odmítl pro nesplnění podmínek řízení žadatelčinu kasační stížnosti svým usnesením sp. zn. 2 Azs 209/2005-54 ze dne 8.12.2005. Toto jeho usnesení nabylo právní moci dne 16.1.2006. V průběhu současného řízení bylo objasněno, že jmenovaná za důvod své opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany označila opět snahu zajistit si tímto krokem legalizaci pobytu na území České republiky, aby se nemusela vrátit na Ukrajinu, kde se obává absence zázemí. V České republice se rozešla s dlouholetým přítelem a narodilo se jí dítě, které by zde chtěla vychovávat. Správní orgán je přesvědčen, že žadatelčina opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je pouze spekulací, která má umožnit dotyčné nové projednání motivů její žádosti s jediným cílem, který je však totožný s důvody, které žadatelku přiměly požádat o mezinárodní ochranu již dříve, a to snahou legalizovat svůj další pobyt v České republice. Vycestování z území České republiky by se chtěla žadatelka vyhnout opakovaným vstupem do azylové procedury. Jmenovaná se zde již delší dobu zdržuje neoprávněně a správní orgán tak s ohledem na její výpovědi a na její zcela neskrývané vyjádřené úmysly konstatuje, že zcela evidentním důvodem její současné žádosti je snaha legalizovat si v České republice pobyt. Takové důvody ale nelze důvodům pro udělení azylu ve smyslu § 12, § 13 a § 14 ani důvodům pro udělení doplňkové ochrany dle zákona o azylu podřadit, neboť jejich výčet je zcela taxativní a snahu o legalizaci pobytu na území České republiky rozhodně neobsahuje. Žadatelka má možnost si zde legalizovat pobyt za využití běžných typů pobytu, které jí dává právní řád České republiky k dispozici, zejména pak zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, v platném znění. V současné době jmenovaná zmínila v řízení o mezinárodní ochraně také skutečnost, že by chtěla zůstat v České republice spolu se svým nově narozeným synem, jehož existenci považuje za překážku ke svému vycestování z České republiky. Správní orgán na základě skutečností sdělených žadatelem neshledal, že by vycestování jmenované bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, neboť jak vyplývá z usnesení NSS v Brně č.j. 2 Azs 66/2008 ze dne 8.1.2009, (cit.) „... rodinné vazby v ČR nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, přičemž stěžovatelčin poukaz na čl. 32 odst. 1 a 4 Listiny základních práv a svobod nevznáší do tohoto posouzení nic normativně nového, když tato ustanovení pouze vyjadřují respekt české veřejné moci k rodině a rodičovství a chrání rodinu před nuceným odebráním dětí rodičům či

před omezením rodičovských práv, což jsou však situace, o něž ani podle kasační stížnosti nejde. Jmenovaná navazovala svůj vztah s českým občanem v době, kdy jí muselo být zcela jistě známo, že pobývá v České republice bez oprávnění a kdykoliv může nastat doba, a ona bude muset zemi opustit. Nyní zde kromě svého ukrajinského syna nemá žádné soukromé vazby, které by jí mohly bránit ve vycestování na Ukrajinu. Správní orgán je přesvědčen, že zákon o azylu nemůže sloužit jako náhradní prostředek k řešení problémů, do kterých se jmenovaná dostala vlastní vinou, namísto odpovídajících prostředků právního řádu, které jsou k takovému účelu určeny, zejména když jí ve vlasti nehrozí žádné azylově relevantní nebezpečí a jmenovaná tam bez obav může vycestovat. Správní orgán se zabýval problémem, hrozí-li jmenované v případě návratu do vlasti uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po zhodnocení výpovědi žadatelky dospěl správní orgán k závěru, že tato neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno uvažovat o tom, že by jí ve vlasti hrozila nějaká závažná újma uvedená v § 14a odst. 2, neboť ona sama neseznámila správní orgán s tím, že by měla ve své vlasti před odjezdem v r. 2003 nějaké problémy se státními orgány či soukromými osobami, které by se daly považovat za pronásledování z azylově relevantních důvodů. Není tedy žádný předpoklad k jejím obavám z jakýchkoliv závažných problémů ani v případě návratu do vlasti. Zároveň bylo zjištěno z aktuálních informací z databáze ČTK, že na Ukrajině neprobíhá momentálně žádný mezinárodní či vnitřní konflikt.

Krajský soud v průběhu řízení zjistil, že žalobkyně naposledy hlášena v bydlišti Praha 8, Světova 249/14, se na této adrese nezdržuje a žádné jiné aktuální bydliště žalobkyně soudu neohlásila. Ze zpráv Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28.11.2014 zjištěno, že v cizineckém informačním systému má žalobkyně naposledy uveden pobyt na adrese S. 249/14, P. 8, od 7.11.2012 do 27.6.2013.

Dle sdělení Ředitelství služby cizinecké policie, informační oddělení, Olšanská 2, Praha 3 ze dne 6.11.2014 měla žalobkyně povolený pobyt na adrese S. 249/14, P. 8 od 7.11.2012 do 27.6.2013 a dále, že byl vydán výjezdní příkaz platný do 24.11.2014. Lustrací provedenou v centrální evidenci vězněných osob dne 2.11.2014 zjištěno, že žalobkyně není ve výkonu vazby ani trestu či zabezpečovací detence.

Z evidenční karty žadatele evidence ministerstva vnitra zjištěno, že žalobkyně z PoS Havířov odešla 31.8.2012. Od 10.10.2012 měla hlášený pobyt na adrese S. 249/14 P. 8 do 27.6.2013. Dále, že naposledy soudem doručováno na adresu S. 249/14, P. 8 dne 9.1.2014, zásilka se soudu vrátila jako nedoručená s poznámkou „odstěhována“ s tím, že zásilku nebylo možno vhodit do schránky. Tato skutečnost koresponduje se zjištěním, že na uvedené adrese měla pobyt jen do 27.6.2013.

Napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v řízení podle zákona o azylu, jehož nejdůležitějším prvkem je sám žadatel, jeho poznatky o konkrétním prostředí a událostech. Proto je přítomnost žalobce či alespoň jeho součinnost nutná i v tomto soudním řízení.

Vzhledem k tomu, že v dané věci se na poslední hlášené adrese žalobkyně nezdržuje, žalobkyně soudu svou aktuální adresu nesdělila a soudu se nepodařilo zjistit místo pobytu žalobkyně, soud v souladu s ust. § 33 písm. b) zák. o azylu a ust. § 47 písm. c) zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) řízení zastavil.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 větou první zák. č. 150/2002 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 9. prosince 2014

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně